DE BEEN-CACTUS

DOOR JOB STEYNEN

Het was in den gezelligen ouden tijd, toen de ernst des levens ons nog slechts bij geruchte bekend was, en de dagen ons als even zoovele pleizierreizen waren door één wereld van werkelijkheid en vele werelden van verbeelding.

Herinnert ge u niet, mijn vrinden, dat vreugdseizoen ten huize van mejuffrouw Staas te Amsterdam, de brave, de voortreffelijke hospita, die geen andere gebreken had dan haar idee-fixe dat ze van hooge afkomst was, en haar matelooze liefde voor kamerplanten? Het is waar, deze laatste, voor het overige onschuldige wezens, trokken soms wat te veel van de zorgende genegenheid der bovenstebeste hospita tot zich, zoodat onze doorregen runderlapjes met rabarber wel eens onverzorgd ter tafel werden gebracht, doch diezelfde liefhebberij pleitte toch ook voor het fijne gevoel en den keurigen smaak der goede vrouw, en legden aldus, zij het ook langs een omweg, getuigenis af van haar hoogere afkomst. Mijn grief tegen de kamerplanten-liefde is echter, dat deze de oorzaak was van een hartverscheurende tragedie ten huize en in het gemoed van mejuffrouw Staas. Ik zal ze u verhalen, hoezeer me ook de herinnering aan dat droeve gebeuren in de ziel grijpt,

OPENING PRINS-HENDRIKSCHOOL TE VREESWIJK.

Zaterdag had door Prins Hendrik (x) de plechtige inwijding plaats van de Prins-Hendrikschool te Vreeswijk. Deze stichting is de eerste in ons land waar de kinderen van onze binnenschippers in de gelegenheid worden gesteld geregeld onderwijs te genieten. De leerlingen zullen geheel intern zijn en een vijfjarigen cursus volgen. — Hierboven een groep der autoriteiten en genoodigden, die bij de opening tegenwoordig waren. *(V.F.B.)*

DE PRINS-HENDRIKSCHOOL. *(V.F.B.)*

Exterieur van de Prins-Hendrikschool voor schipperskinderen te Vreeswijk, directeur de heer H. v. d. Meij. Het gebouw werd ontworpen door den architect Kuilers en gebouwd door den heer Reeskamp, beiden te Utrecht.

hoezeer mij ook het beroeren der na zooveel jaren zelfs nog nauwelijks geheelde wonde pijnigt.

Op een morgen roept juffrouw Staas mij aan vanaf haar kleine achterportaal twee hoog, het eiland harer intimiteit temidden van den oceaan van gemeenschappelijke trappen, overloopen en portalen. Ik onderbreek mijn afdaling naar de aardsche dreven en treed haar woonkamer binnen. „U moet nu toch eens komen kijken, mijnheer," begint ze met een eenigszins vette kropstem, „ik zal u nù iets laten zien, neen maar . . . ."

Tot mijn verwondering duikt de brave vrouw gelijktijdig in de uiterste duisternissen van haar alkoofje neer, en doemt onmiddellijk weder aan de oppervlakte der woonkamer op, met achterlating van een huishoudschort, dat daareven gelijk een mom der slavernij haar zwart sergen japon aan het oog onttrokken had. Een wijle vrees ik dat ze mij deze blijkbaar nieuwe jurk ter taxatie zal voorleggen, maar, godlof, ze laat de jurk (zooals de volksmond het zoo diepzinnig en kristalhelder uitdrukt,) en leidt mij zwijgend over de bloemen van een verschoten karpet naar een tafel voor het venster. Deze tafel is geheel beladen met planten van allerlei slag. Ze brengt voorzichtig de hand te midden der potten, en haalt een kleinen pot, met een stolpje bedekt, te voorschijn.

„U hebt nog al veel gezien, mijnheer," aldus vangt ze listiglijk aan, „u hebt nogal veel gezien, maar zeg ù me nou eens wat u van deze rare plant denkt."

Tegelijkertijd zet ze den pot in het raamkozijn, neemt met liefdevolle behoedzaamheid de stolp eraf, en ik zie nu een kort, dik stammetje geel en groen gevlekt, en hier en daar van een grilligen knoest voorzien; bladeren zijn er niet aan.

„Wat denkt u daar nou wel van, mijnheer?"

Ik zei, dat ik niets dacht.

Maar ze vroeg of ik wel ooit gedurende mijn aardsch bestaan zoo'n plant ergens ter wereld gezien had.

„Ik moet het voorbehoud maken, dat ik over het geheel maar weinig op planten gelet heb," antwoordde ik, „maar neen, zoo iets heb ik nooit gezien."

„Ja, het is een zeldzaam stuk."

„Ja, dat schijnt."

„Ik ben er echt blij mee, het is een soort, dat bijna niet voorkomt; de been-cactus. Het is een lieverdje, het is een dot. Ach, mijnheer, ik ben zoo ongelukkig dat zij heelemaal niet groeien wil . . . ."

En de arme vrouw schreide bijna van teleurstelling. Ze had den pot in de hand genomen, en keek als in een matige zinsverbijstering den wonderlijken kleinen stam aan, met zoo strakken blik als wilde zij het ding tot bloei en vruchtbaarheid suggereeren.

„Zij wil niet, mijnheer. Zij wil niet, wat ik er ook al aan heb gedaan. Ik heb ze mest gegeven, eigenhandig. Ik heb ze onder een stollepie gezet als een fijne pendule. Ik heb ze begoten zoodra ik maar zag dat het water op haar schoteltje iets minderde. Ik heb haar verzorgd als een kind maar zij doet het niet. Zij vertikt het."

„Ja, ja, het is jammer," mompelde ik, wat verveeld.

„Jammer, mijnheer, jammer? Het is om wanhopig te worden. En aan mij legt het niet, want geloof me, dat ik voor mijn plantjes zorg. Kijk me die clivia eens . . . ."

Ze wees naar een krachtige mooie plant met donkergroene glanzende bladeren en een sierlijken roodgelen bloemkelk erin.

Ik knikte bewonderend.

„Of wat zegt u van die ficus?" vroeg ze koortsig, terwijl ze een plant met korte handvormige bladen voor den dag bracht.

„Ja, ja," zei ik, „ze zien er goed uit."

„En die aspedistra?" vroeg ze, „mag die er wezen?"

Ik zei, dat die er wezen mocht.

„En die azalea's, of is dat niets?"

Ik antwoordde, dat het wel degelijk iets was.

„Lijden die gebrek bij me?" vroeg ze, en zonder mijn antwoord af te wachten voegde ze erbij: „o-zoo."

Een groote nerveusheid maakte zich van haar meester. Ik, begrijpend hoe weinig hier te troosten viel, wilde mij onder het stamelen van eenige gemeenplaatsen terugtrekken, maar, alles, zelfs haar afkomst in dit uur van droefenis vergetend, vatte ze mij bij den arm, en weerhield me.

„Ach, die andere, dat kan me eigenlijk niet schelen," ijlde ze voort, „wat clivia! wat aspedistra! wat ficus! wat al die rommel! Die heeft zij hiernaast ook. (Met zij bedoelde juffrouw Staas een buurvrouw, die op botanisch terrein met haar om den voorrang dong). Maar die been-cactus. Daar had ik haar de oogen mee willen uitsteken. Daar had ik haar mee op haar plaats willen zetten. Daar had ik haar den grooten mond mee willen stoppen. Maar als zij nou niet groeit? Als zij het nou verdraait?

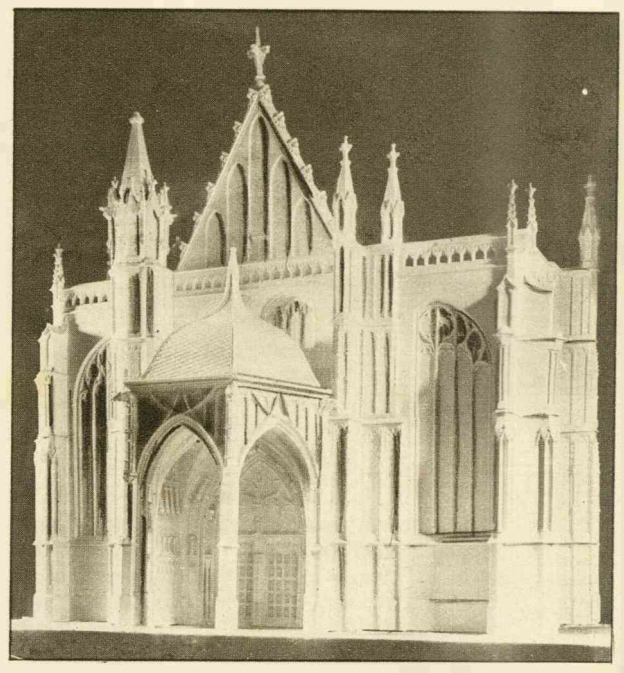
Ik sta machteloos als een pasgeboren kind, mijnheer. Of sta ik dat niet?"

„Hoe komt u eraan?" vroeg ik, ineens haar woordenvloed afdammend.

„Ik heb ze van mijnheer Bruins gekregen, die op de benedensuite heeft gewoond. Een maand geleden; den dag vóór hij vertrok. Gunst, zoo ineens, hè. Ik begreep het niet. Al dien tijd had ik nooit iets van hem gehad. En daar kwam hij me ineens voor den dag met zoo iets. Ik was er kapot van. Zoo'n zeldzaam stuk, hè? „Het komt uit Australië, juffrouw," zei hij, — „in heel Europa is er geen tweede." Ik was weg, mijnheer, gewoon wèg . . . . . Maar als zij nou niet groeien wil," — herhaalde ze haar refrein, — „maar als zij het nou vertikt . . . ."

„Ik sta machteloos" en „het pasgeboren kind" wachtte ik ditmaal niet af, mompelde iets van afscheid, iets van excuus, iets van troost, dat het leven zooveel teleurstellingen opleverde, dat iedereen zijn lot maar geduldig dragen moet, enzoovoorts.

Ik daalde de trap naar de begane aarde af, en al dalend broedde mijn geest een vernuftig plan uit. Ik was door het verhaal der beproefde hospita op een schrikkelijk vermoeden gekomen, te walgingwekkend, te menschonteerend dan dat ik het hier thans neer zou schrijven. Ik wilde zekerheid, zekerheid tot elken prijs. Ik nam een enkelen rit voor vijf cent, en tramde naar mijn vrind Bruins, die vóór een maand, zij het ook met bloedend hart, naar een andere buurt had moeten verhuizen.

ST.-STEPHANUSKERK TE NIJMEGEN.

Model voor de restauratie van de Groote- of St.-Stephanuskerk te Nijmegen De lijsten en versieringen zijn op het model geheel in overeenstemming met de oorspronkelijke, voor zoover deze nog aanwezig zijn. De kerk werd gebouwd in de jaren 1249-1272 en vergroot in 1341-1361. Het model is gemaakt door den heer J. M. H. Rief, modeleur te Nijmegen.

JHR. MR. J. P. F. v. d. MIEDEN VAN OPMEER. †

A. G. HEINEKEN. †

J. AALTSZ.

Te Rotterdam overleed een dezer dagen Jhr. Mr. J. P. F. v. d. MIEDEN VAN OPMEER, Ridder in de orde van den Nederl. Leeuw, oud-kantonrechter, oud-arrondissementsschoolopziener, enz. De overledene was een in breede kringen zeer geziene en geachte persoonlijkheid. — De heer A. G. HEINEKEN, oud-directeur van Heineken's Glazenwasscherij, is te Bussum, waar hij een bekend ingezetene was, overleden — Tot Commissaris van Politie der 1e afdeeling te 's-Gravenhage is benoemd de heer J. AALTSZ, Chef der centrale recherche aldaar. De heer Aaltsz werd den 23en Juli 1865 te 's-Hage geboren, trad aldaar den 10en Mei 1883 in politiedienst, en heeft zich sedert dien, vooral als chef der recherche, doen kennen als een hoogst bekwaam politieman.

Ik trof den achtenswaardigen jonkman in hemdsmouwen aan een gedekte koffietafel gezeten.

„Wat, o goden, voert mijnen gunsteling voor mijn troon?" galmde Bruins, die zich gaarne van de taal der oude tooneeldraken bediende.

„Zeg, vertel mij eens," zei ik, terwijl ik plaats nam op den eersten den besten stoel, „wat is dat voor een ding, waarmee jij onze oude hospita Staas hebt opgeknapt?"

„Ding? Staas? Opgeknapt? Ik begrijp je niet goed . . ."

„Nou, zeg, je weet wel die been-cactus."

„Die wát? . . . . vroeg Bruins, die den indruk gaf dat hij zich van het geval niets herinnerde. Maar bijna gelijktijdig barstte hij uit in een lach, die knalde als een mortierschot. „Ja, ja was hij goed? was hij goed? Het was een been uit de soep," gierde hij, en stond op van zijn stoel en liep de kamer in volle vaart rond, aldoor kakelend van den lach.

„Een been uit de soep," juichte hij.

„Onder een stolp," jubelde ik.

„Ze heeft het begóten," . . . .

„Een soepbeen, een soepbeen begóten . . . ."

Een wijle zongen wij dit dus voort, dan voerden wij een begeesterden dans als fakirs uit, om ten slotte, ten prooi